

ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ,

ΣΤΗ ΜΑΛΑΚΙΑ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΜΕΡΟΣ 7⁰

ΠΑΜΕ ΚΑΝΑ ΤΖΙΡΩΝΗ;

Ενα όμορφο Σάββατο μεσημέρι, 18 του Οκτώβρη, η αντιφασιστική συνέλευση *autonome antifa*, μαζί με συντρόφους και συντρόφισσες, διαδήλωσε έξω από μια αποθήκη χαρτικών και απορρυπαντικών στα Πετράλωνα. Η αποθήκη ανήκε σε έναν έμπορο ονόματι Τζιρώνη. Ο Τζιρώνης είναι από αυτούς που έχουν άκρες στο υπουργείο δημόσιας τάξης και τσιμπάνε δουλειές σχετιζόμενες με την λειτουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Όπως λέγαμε στο προηγούμενο τεύχος, διαδηλώσαμε έξω από την αποθήκη του Τζιρώνη για να δείξουμε ότι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών εργατών δεν βρίσκονται μακριά μας, αντιθέτως, βρίσκουν τον τρόπο να εμφανίζονται δίπλα μας.¹ Και βρίσκουν τον τρόπο να εμφανίζονται δίπλα μας γιατί σηματοδοτούν μια βαθιά μεταβολή του ελληνικού καπιταλισμού. Σχετικά με αυτή τη μεταβολή του ελληνικού καπιταλισμού, εκτός από άλλες παλιότερες δουλειές, είχαμε διεξάγει και συνεχίζουμε να διεξάγουμε μια έρευνα με γενικό τίτλο «Σύντομη Ιστορία της Χρηματοδότησης του Ελληνικού Κράτους για την Διαχείριση των Μεταναστών Εργατών» κομμάτι της οποίας είχε δημοσιευθεί σε προηγούμενα τεύχη του περιοδικού.²

Ούτε μια εβδομάδα μετά τη διαδήλωση, «αναρχικοί/ές» πήγαν βράδυ στην αποθήκη απορρυπαντικών του Τζιρώνη και της έσπασαν το τζάμι. Η πολιτική τους παρέμβαση ολοκληρώθηκε με τη δημοσίευση του πολιτικού τους σκεπτικού στο site «εναλλακτικής πληροφόρησης» *Indymedia*. Το σκεπτικό των “αναρχικών/ών” που έσπασαν το τζάμι της αποθήκης του Τζιρώνη είχε ως εξής:

Ανάληψη

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών είναι ίσως το πιο εξόφθαλμο παράδειγμα του κρατικού ολοκληρωτισμού και του κοινωνικού εκφασισμού που βιώνουμε στις μέρες μας. Είναι η επιβολή του κράτους έκτακτης ανάγκης πάνω στους πιο αδύναμους κοινωνικά, πάνω στους εξαθλιωμένους οικονομικούς μετανάστες, τους πρόσφυγες, τα ταξικά αδέρφια μας. Κάποιοι βλέπουν σε αυτή τη συνθήκη μια ευκαιρία πλουτισμού, όπως ο Κώστας Τζιρώνης, που προμηθεύει τα στρατόπεδα συγκέντρωσης με χαρτικά και απορρυπαντικά. Χτες βράδυ, επισκεφθήκαμε την αποθήκη αυτού του υπάνθρωπου στην οδό Ηούς 31 στα Πετράλωνα για μια γρήγορη ανακαίνιση.

Κάθε τέτοιο κάθαρμα θα μας βρίσκει μπροστά του.

Αλληλεγγύη στους μετανάστες που εξεγέρθηκαν πέρσι στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αμυδαλέζας και δικάζονται για αυτό το λόγο τη Δευτέρα.

Αναρχικοί/ές³

Υποπευόμαστε ότι, κάπου εδώ, οι αναγνώστες μας περιμένουν να αρχίσουμε να βρίζουμε. Αν όντως έχει δημιουργηθεί τέτοια προσδοκία, είμαστε βέβαιοι πως λιγότερο έχει να κάνει με την πρώτη εντύπωση που κάνουμε σε φίλους και εχθρούς και περισσότερο με έναν ορισμένο πολιτισμό αυτού που αποκαλούμε αντιεξουσιαστικός χώρος, οπότε αμαρτίαν ουκ έχομεν. Όπως και να 'χει πάντως, σας βεβαιώνουμε πως δεν έχουμε καμιά πρόθεση να βριστούμε. Θα χρησιμοποιήσουμε βέβαια την ευκαιρία για να προσπαθήσουμε για άλλη μια φορά να γίνουμε σαφείς. Μην σας πιάνει βαρεμάρα: όπως μας βοήθησαν να καταλάβουμε οι “αναρχικοί/ές”, στους καιρούς της σύγχυσης η σαφήνεια δεν είναι επίτευγμα μια κι έξω, αλλά διαρκές ζητούμενο.

Μια επιτυχημένη μπροσούρα

Τον Μάρτη του 2012 η αντιφασιστική συνέλευση *autonome antifa* εξέδωσε μια μπροσούρα την οποία τότε είχαμε θεωρήσει πολύ επιτυχημένη.⁴ Η μπροσούρα είχε τίτλο «Επιτροπές Κατοίκων» και περιστρεφόταν γύρω από την παράλληλη δημιουργία και δράση δύο ξεχωριστών επιτροπών κατοίκων, στον Άγιο Παντελεήμονα και στο Μοσχάτο. Η μπροσούρα αφηγούνταν την ιστορία των δύο επιτροπών, εντόπιζε τις διαφορές μεταξύ τους και κατέληγε περιγράφοντας τον τρόπο με τον οποίο η συνέλευση *autonome antifa* είχε δράσει ενάντια στην περίπτωση της επιτροπής κατοίκων Μοσχάτου και αναπτύσσοντας το σκεπτικό πίσω από τη δράση της.

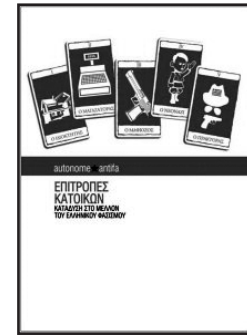
Όπως είπαμε, τότε είχαμε θεωρήσει εκείνη την μπροσούρα πολύ επιτυχημένη. Κατά τη γνώμη μας ωστόσο, η επιτυχία ή η αποτυχία των δημόσιων γραπτών δεν κρίνεται από την ικανοποίηση των συγγραφέων τους. Κρίνεται, πρώτα από το κατά πόσο καταφέρνουν αυτά τα γραπτά να γίνονται κομμάτι της γενικής νοήσης και έπειτα από το κατά πόσο ο τρόπος αφομοίωσης των γραπτών συνάδει με τις προθέσεις των συγγραφέων τους. Όσο για το πρώτο κριτήριο, καμία αμφιβολία· η μπροσούρα «Επιτροπές Κατοίκων» έχει γίνει τμήμα της γενικής νόησης. Το πρώτο της μέρος, που είχε θέμα την επιτροπή κατοίκων Αγίου Παντελεήμονα, είχε γραφτεί πριν από την είσοδο της Χρυσής Αυγής στη βουλή των Ελλήνων και αποδείκνυε τις σχέσεις μεταξύ ναζιστών, ελληνικής αστυνομίας, μυστικών υπηρεσιών και μαφίας. Ο εντοπισμός αυτών των σχέσεων είχε γίνει με αποκλειστικό εργαλείο τον δημόσιο λόγο όπως αυτός εκφράζεται από τις εφημερίδες και το διαδίκτυο. Δηλαδή το όλο εγχείρημα είχε γίνει με μέσα που όλοι έχουν στη διάθεσή τους, σε μια εποχή που όλοι έλεγαν ότι οι ναζί στην Ελλάδα δεν υπάρχουν. Στα ελάχιστα χρόνια που ακολούθησαν, όχι μόνο επαληθεύθηκε πανηγυρικά, αλλά και χρησίμευσε, τόσο σε εμάς, όσο και σε άλλους, ως πολιτικός οδηγός αντιμετώπισης της όλης υπόθεσης «αντιφασιστικό κράτος» που εξελίχθηκε από το Φθινόπωρο του 2013 και μετά. Για τον πολύ κόσμο από την άλλη, το κομμάτι «Άγιος Παντελεήμονας» έγινε αντιληπτό ως μια εξαιρετική δουλειά «ερευνητικής δημοσιογραφίας» και σήμερα μπορούμε να βρούμε κομμάτια του να αποτελούν έως και τμήμα του κατηγορητηρίου εναντίον της Χρυσής Αυγής.⁵

Φυσικά οι προθέσεις των συγγραφέων ήταν εντελώς διαφορετικές. Η βασική θέση της μπροσούρας δεν ήταν «βρες πολλά στοιχεία, ω ερευνητάρ, να κάνεις μια ωραία μήνυση». Αντιθέτως! «Δεν είναι οι πληροφορίες που μας λείπουν, αλλά οι κατάλληλες πολιτικές αντιλήψεις» λέγαμε μετά την περιγραφή της Επιτροπής Κατοίκων Αγίου Παντελεήμονα.⁶ Θέλαμε να αποδείξουμε ότι οι επιτροπές κατοίκων είναι μια ιστορική και κοινωνική διαδικασία. Θέλαμε να σημειώσουμε ότι όλα αυτά που συνηθίζουμε να αντιλαμβανόμαστε ως στιγμιαία συμβάντα είναι στην πραγματικότητα το αποτέλεσμα διαδικασιών που κρατούν χρόνια και χρόνια, άρα μπορούν να αντιμετωπιστούν πριν την κορύφωσή τους. Θέλαμε να βοηθήσουμε στην κατανόηση της φύσης του ελληνικού κράτους και να προσφέρουμε μια γνώμη σχετικά με την αντιμετώπιση αυτού του κράτους και των κοινωνικών του συμμάχων.

Ο φασισμός του «Επιτροπές Κατοίκων» δεν είναι οι ναζιστές, ούτε οι νοικοκυραίοι. Ο φασισμός του «Επιτροπές Κατοίκων» είναι ο κάθε φορά ιστορικά συγκεκριμένος τρόπος με τον οποίο το ελληνικό κράτος οργανώνει τους

Σχεδόν Αόρατοι
α' έκδοση
Οκτώβρης 2009

Σπουδές στο γαλανόμαυρο
Μάιος 2013

αριστερά:
Ο φασισμός χωρίς Σβάστικα
Νοέμβριος 2010

δεξιά:
Επιτροπές Κατοίκων
Μάρτιος 2012

Για δεξ!
Το δικό μας κοντινό στρατόπεδο συγκέντρωσης!
(δεν το λέμε μεταφορικά)

Το Σάββατο, 18 Οκτωβρίου, διαδηλώσαμε έξω από μια μαζική αποθήκη απορριμμάτων στα Πετρώματα. Ο κύριος Τζαβώνης, ιδιοκτήτης της αποθήκης, συνάντησε ορισμένους συμφοιτητές με το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης. Το συνολικό των συμφωνιών είναι η υποστήριξη των Τριτοκρίτων Συγκέντρωσης Μεταναστών Εργατών του ελληνικού κράτους με ανάλυση πόσης φύσης. Χαρτιά, λίμπες, κηροσπίτες, κολλήματα διαφόρων ειδών, σε όλα ένα ο κύριος Τζαβώνης. 47 κομμάτια γ' σειρά, ο κύριος Τζαβώνης έχει καταφέρει 250.000 ευρώ τους τελευταίους 18 μήνες.

Διαδηλώνοντας στην ταπεινή αποθήκη του κύριου Τζαβώνη θέλαμε να καταδείξουμε κάτι που όλοι μας κατά βάθος γνωρίζουμε: ότι τα προσπίπτοντα αγέννητα του ελληνικού κράτους δεν περιμένουν μέσα στους τοίχους τους. Αντιθέτως, βγαίνουν να βρουν από τους τοίχους, να νοσταλγούν και κερματίζουν, να δημιουργούν μια κοινωνία στρατοπέδου συγκέντρωσης. Αυτά τα σιγά, αυτιά-δεξιά (αυτιά-δεξιά) καταρτίσει τον ιδανικό τμήτα και «ΜΚΟ» (ΜΚΟ) φέρνοντας από την αμερικανική αντίθετη μεριά ελληνικού κράτους, φιλίες των συνόρων και ευρωπαϊκή χρηματοδότηση. Εκπαιδεύει μαζικά κλητικά παρατήματα του υποκειμένου δημόσιου τάξη γίνονται τα γενικά μας.

Αυτή η μεσοκλίμακα διασπαστική της βιολογικής τάξης είναι τα ελληνικά στρατοπέδα. Είναι εκεί που νιώθουμε ότι τα στρατοπέδα συγκέντρωσης είναι μακριά, ότι δεν μας επηρεάζουν, ότι δεν τα φένομε, οικιασίζουμε ότι τα στρατοπέδα συγκέντρωσης είναι όλη μας, είναι τα στρατοπέδα μας που βρισκόμαστε δίπλα και αναπόσπαστα νέα (επιτακτική) νοσταλγία.

Εκεί που νιώθουμε ότι τα στρατοπέδα συγκέντρωσης είναι ορατά, η αποθήκη του κύριου Τζαβώνη και ειδικά γινάτσας οι οδοί/εξοχίαι της επιτροπής μας φωνάζουν:

Για δεξ!
Να δόλο ένα!

ANTIFA 10 YEARS
αυτονομή
antifa

Η αφίσα που γνωστοποιούσε την διαδήλωση έξω από το μαγαζί του Τζαβώνη. Κολλήθηκε σε 3.000 αντίτυπα από λίγες δεκάδες συντρόφους και συντροφισσών. Δεν είναι «ανάληψη» είναι δημοσιοποίηση. Η διαφορά μπορεί να αποδειχθεί έως και κολοσσιαία.

συμμάχους του στους καιρούς της καπιταλιστικής κρίσης, ο τρόπος οργάνωσης της επίθεσης στα κατώτερα στρώματα της εργατικής τάξης. Συνεπώς, ο αντιφασισμός δεν έχει να περιμένει τίποτα, ούτε από το κράτος, ούτε από τους συμμάχους του. Πρέπει να γίνει αντιληπτός ως μια σύγκρουση μεταξύ δύο πλευρών, που όσο καλπάζει η κρίση, τόσο γίνονται πιο αδιάλλακτες. Ο αντιφασισμός δεν ελπίζει σε στιγμιαίες ανακλαστικές αντιδράσεις, σε «μεγάλες νύχτες» που θα τα διορθώσουν όλα. Πρέπει να χτίζεται μέρα με τη μέρα, να είναι κομμάτι των κοινωνικών και ιστορικών εξελίξεων, να διαμορφώνεται ως μια αδιαλλαξία παράλληλη και αντίστοιχη με εκείνη των εχθρών του. Ο αντιφασισμός, τέλος, δεν μπορεί να αγνοεί την κοινωνική τάξη. Συνίσταται - αν συνίσταται - ως η αντίδραση της εργατικής τάξης απέναντι στην επίθεση που δέχεται.

Ο αντιφασισμός του «Επιτροπές Κατοίκων» είναι ταξικός και αυτόνομος από το κράτος και την αριστερά του. Είναι επίσης μακρόχρονος, υπολογισμένος, ιστορικά συγκεκριμένος. Δεν στρέφεται στην ελληνική ιστορία για να αυτοεπαληθευθεί κοιτάζοντας παραμορφωμένους καθρέφτες και ανακαλύπτοντας (ω! της αυτοεκπληρούμενης προφητείας) αυτούσια τα μούτρα του στο μακρινό παρελθόν. Στρέφεται στην ελληνική ιστορία για να δει τον εχθρό του σε όλες του τις μεταμορφώσεις - και για να καταλάβει γιατί ο εχθρός είναι όπως είναι σήμερα.

Κι έτσι στήθηκε η μπροσούρα «Επιτροπές Κατοίκων». Όχι ιστορία της κατοχής και των ταγματασφαλιτών, αλλά ιστορία της δεκαετίας του '80 και της σύστασης του εθνικού κορμού. Όχι θάμπωμα προς στο αξέχαστο θέαμα του πογκρόμ στον Άγιο Παντελεήμονα, αλλά ψύχραιμη ανασκόπηση των τεκταινόμενων στην Αθήνα και στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους. Όχι μεγάλες νύχτες με τους μπάτσους, αλλά νύχτες με κασετοφωνάκι στην παραλιακή εκεί που οι τοπικοί άρχοντες και οι κάτοικοι έκαναν τις πρώτες τους επαφές ενάντια στις σκουρόχρωμες πόρνες. Και βέβαια όχι γλύψιμο των ξεφτιλισμένων μικροαστών και λιβάνισμα του περίφημου «προβλήματος», αλλά ανάδειξη του «προβλήματος» ως κοινή γλώσσα των απανταχού ρατσιστών ενάντια στα κατώτερα στρώματα της εργατικής τάξης και ταυτόχρονα ως προϊόν δύο δεκαετιών κρατικής στρατηγικής παρανομοποίησης της μετανάστευσης. Τελικά, όχι πανικόβλητη συστράτευση με την αριστερά του κράτους ελέω έκτακτης ανάγκης και «περίπου κοινών σκοπών», αλλά έρευνα με στόχο την αυτόνομη δράση, ερωτήματα και απαντήσεις στα μέτρα της αυτόνομης δράσης.

Ψιλά γράμματα όλα αυτά για τους θαυμαστές της «ρωμαλέας τεκμηρίωσης» που τροφοδοτεί το κεφάλαιο περί Αγίου Παντελεήμονα. Ευτυχώς όμως, όχι για όλους. Στα χρόνια που ακολούθησαν, υπήρξαν σύντροφοι που βρήκαν χρησιμότητα στα όσα λέγαμε. Και έκαναν το προφανές - έστησαν αυτόνομες αντιφασιστικές ομάδες ενάντια στα χίλια πρόσωπα του ελληνικού φασισμού. Δηλαδή, όσον αφορά το δεύτερο κριτήριο, την πραγμάτωση των προθέσεων των συγγραφέων, η επιτυχία της μπροσούρας ήταν πολύ πιο περιορισμένη και πολύ πιο υπόκωφη. Θα θέλαμε τώρα να μιλήσουμε λίγο παραπάνω για τις προθέσεις μας.

Οι προθέσεις μας

Αν θέλει να το πει κανείς με δυο λέξεις, η βασική δουλειά μας από το 2009 και μετά είναι η κατάστρωση νέων αντιλήψεων για το ελληνικό κράτος και η εφαρμογή αυτών των αντιλήψεων, η μετατροπή τους σε αυτόνομη δράση. Η μπροσούρα «Σχεδόν Αόρατοι» ανακάλυψε το ζήτημα της παρανομοποίησης της

εργασίας των μεταναστών ως κρατική στρατηγική και επισήμανε ότι αυτή η στρατηγική αλλάζει την ίδια τη φύση του ελληνικού κράτους, όπως και όλων των καπιταλιστικών κρατών. Ο «Φασισμός χωρίς Σβάστικα» επέστρεψε στην κρατική ιδεολογία όπως αυτή εκφράζεται από την κυρίαρχη ιστοριογραφία και πρότεινε μια επανερμηνεία του Μαρξ και της εργατικής αυτονομίας της δεκαετίας του '70 ώστε να χωράει και την καταστροφική όψη του καπιταλιστικού κράτους. Οι «Σπουδές στο Γαλανόμαυρο» εφάρμοσαν τα λεγόμενα του «Φασισμού χωρίς Σβάστικα» στην ελληνική περίπτωση και εντόπισαν τις προθέσεις της αριστερής κρατικής ιστοριογραφίας και τις βαρύτερες συνέπειες της κυριαρχίας της. Οι «Επιτροπές Κατοίκων» πρότειναν τρόπους πρακτικής εφαρμογής, τρόπους εναντίωσης στον σημερινό ελληνικό φασισμό.

Υπάρχουν πολλά ακόμη να επισημάνει κανείς, είτε θα τα βρει στις εκδόσεις που έχουμε πραγματοποιήσει εν τω μεταξύ, είτε στο περιοδικό που κρατάτε στα χέρια σας. Ανεξαρτήτως των συγκεκριμένων περιπτώσεων πάντως, ανεξαρτήτως ακόμη και της αξίας των λεγομένων μας, μπορεί κανείς να διακρίνει μια γενική γραμμή πίσω από τις ιδέες και τις πράξεις μας: η εποχή μας είναι ριζικά διαφορετική από τα χρόνια που προηγήθηκαν. Είναι εποχή βαθιάς κρίσης και συγκροτημένης επίθεσης στην εργατική τάξη. Είναι εποχή ανάδυσης νέων μορφών του καπιταλιστικού κράτους. Και δρουν αυτές οι μορφές, όλο και λιγότερο ως ρυθμιστής και μεσολαβητής της σχέσης κεφάλαιο, όλο και περισσότερο ως δύναμη καταστροφής. Το θεωρητικό και πρακτικό οπλοστάσιο που μας παρέδωσαν οι προηγούμενες από τη δική μας εποχές είναι λειψό και ακατάλληλο για να καταλάβουμε αυτή τη νέα εποχή. Μας χρειάζονται νέες ερμηνείες του μαρξισμού, νέες ερμηνείες της εργατικής αυτονομίας, νέες αντιλήψεις για την ελληνική ιστορία, τελικά νέες αντιλήψεις για το κράτος και την καπιταλιστική κοινωνία.

Όλα αυτά συνέβαιναν ενώ αυτή η ανάγκη του νέου γινόταν δραματικά αισθητή. Όχι μόνο στα πολυάριθμα κιτάπια που εν τω μεταξύ μας έχουν πύξει στη βλακεία, αλλά και στο δρόμο και στην κοινωνία. Στις πορείες προς τη βουλή και τη δραματική χρεοκοπία της αριστερής μεθοδολογίας και της ιδέας περί «λαού που αντιστέκεται». Στην πλατεία Συντάγματος και στο ιλαρό/εξοργιστικό/τρομακτικό δράμα των «αγανακτισμένων». Στο κόψιμο των μισθών μας στο μισό και την αποσύνθεση κάθε μορφής συνδικαλισμού. Στο πογκρόμ του Αγίου Παντελεήμονα και στην ανάδειξη του απύθμενου βάθους του ελληνικού ρατσισμού. Στην απεργία πείνας των 300 μεταναστών εργατών και στην τραγική ήττα των αγαθών προθέσεων. Στην άνοδο των νεοναζι, στην εκστρατεία του αντιφασιστικού κράτους και την ανάδειξη της προφανούς φτώχειας των αναλυτικών εργαλείων του αντικαπιταλιστικού κινήματος, ειδικά όταν πρόκειται για τη φύση του κράτους.

Παρόλ' αυτά, οι παλιές ιδέες, παρά την κραυγαλέα τους ανεπάρκεια, αρνούνται να πεθάνουν. Πρέπει να πούμε ότι με κάποιο διεστραμμένο τρόπο τις συμπαθάμε. Περισσότερο από τον τρόπο μπροστά στη νέα μορφή του κράτους, περισσότερο από την άνοδο του φασισμού, περισσότερο από την διάχυτη αίσθηση της ανεπάρκειας μπροστά στην ένοπλη κρατική ισχύ, το πιο τρομακτικό στοιχείο των καιρών μας είναι η αίσθηση του απολύτως καινοφανούς, το όλο και πιο ισχυρό προαίσθημα ότι τα αφεντικά για να επιβιώσουν είναι ικανά για οτιδήποτε. Και ότι αυτή η απουσία δισταγμών από τη μεριά των αφεντικών και του κράτους τους απαιτεί την εκ βάθρων ανατροπή και όσων εμείς οι υπόλοιποι θεωρούσαμε δεδομένα, απαιτεί καινοτομία και πρωτοβουλία σε βαθμό που

δεν μπορούμε καν να διανοηθούμε. Ο κινηματικός συντηρητισμός, η προσκόλληση στις δοκιμασμένες ιδέες και μεθόδους, η τυχοδιωκτική προσκόλληση στον μεγάλο σκοπό της πολιτικής επιβίωσης, όλα έχουν τις σοβαρές και βαθιά ανθρώπινες αιτίες τους. Το ίδιο όμως και η ανάγκη να σταθεί κανείς στο ύψος της εποχής του. Εξαιτίας αυτής της ανάγκης μιλάμε τόσο φιλόδοξα, εξαιτίας της τοποθετούμαστε στην δύσκολη θέση εκείνου που διαφωνεί με όλα και δεν ικανοποιείται με τίποτα. Είμαστε όπως είμαστε εξαιτίας της εποχής μας.

Και πραγματικά, δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι για τις χρήσεις των λεγομένων μας. Οι αριστεροί δικηγόροι πήραν τα όσα λέγαμε στις «Επιτροπές Κατοίκων» και τα χρησιμοποίησαν για να μνηύσουν τη Χρυσή Αυγή. Επιλέγουν να αγνοούν την φύση του κράτους όπως αυτή αποκαλύφθηκε με τον πιο κραυγαλέο τρόπο κατά την άνοδο και την (προσωρινή;) πτώση της Χρυσής Αυγής. Επιλέγουν να αγνοούν την πρόσφατη ιστορία και τα διδάγματά της. Επιλέγουν την πολιτική επιβίωση, ακόμη και τη στιγμή που όλες τους οι βασικές παραδοχές γκρεμίζονται. Μας είναι δύσκολο να φανταστούμε πώς θα γινόταν αλλιώς, αφού στην αντίθετη περίπτωση θα έπρεπε να πάψουν να είναι αριστεροί δικηγόροι.

Η περίπτωση των “αναρχικών/ων” που έσπασαν βράδυ το τζάμι του Τζιρώνη είναι λιγότερο ξεκάθαρη. Και εδώ θα βρούμε την εκούσια άγνοια για τη φύση του κράτους, την επιτακτική ανάγκη βραχυπρόθεσμης πολιτικής επιβίωσης κλπ. Κατά τη γνώμη μας ωστόσο, είναι πολύ πιο θεμιτό να θέλεις να παραμείνεις “αναρχικοί/ες” από το να θέλεις να παραμείνεις αριστερός δικηγόρος. Πρώτα γιατί, όπως και εμείς, οι “αναρχικοί/ες” δεν πληρώνονται κι έπειτα γιατί αντιμετωπίζουν διλήμματα παρόμοια με τα δικά μας, δυσεπίλυτα και εξαιρετικά οικεία για όποιον συμμετέχει στο αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Κοιτάξτε για παράδειγμα το δίλημμα στην περίπτωση Τζιρώνη. Έπειτα από πέντε χρόνια ενασχόλησης με την νέα φύση του ελληνικού κράτους όπως διαμορφώνεται από την στρατηγική παρανομοποίησης της εργασίας, καταλήξαμε να εντοπίσουμε κομμάτια των στρατοπέδων συγκέντρωσης και του υπουργείου δημόσιας τάξης μέσα στον πολεοδομικό ιστό, στην κυριολεξία δίπλα στα σπίτια μας. Δικαιούμαστε να υποστηρίξουμε ότι η ανακάλυψη αυτών των κομματιών δεν θα μπορούσε να είχε γίνει αλλιώς, αφού όλοι οι ενδιαφερόμενοι, κι εμείς μαζί, είχαν εικοσιπέντε χρόνια να ανακαλύψουν τι γίνεται με τα μούτρα τους, ενώ ο Κολόμβος ανακάλυψε την Αμερική σε λιγότερο από τρεις μήνες.

Ακριβώς λόγω του τρόπου ανακάλυψης, είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε ορισμένα επιπλέον πράγματα για αυτά τα πολιτικά/ιδιωτικά παραρτήματα του υπουργείου δημόσιας τάξης. Για να το θέσουμε σύντομα, μοιάζουν με τα υποκαταστήματα των τραπεζών. Είναι εντελώς αμελητέου μεγέθους μπροστά στο εύρος των κοινωνικών σχέσεων που εκφράζουν. Για να το θέσουμε με πιο πολλά λόγια, ερχόμαστε εδώ μπροστά σε δυο αναντιστοιχίες και έναν πειρασμό. Η πρώτη αναντιστοιχία: το μαγαζί του Τζιρώνη είναι μια τρύπα και ο Τζιρώνης κουτσορουφάει κάτι εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ το χρόνο. Αλλά τα ρουφάει από τα δισεκατομμύρια που κινούνται γύρω από την κρατική στρατηγική παρανομοποίησης της εργασίας. Ο Τζιρώνης είναι μια αμελητέου μεγέθους απόληξη μιας διαδικασίας γιγάντιας και εξαιρετικής σημασίας για τον ταξικό πόλεμο. Η δεύτερη αναντιστοιχία: εμείς και οι δυνάμεις μας είμαστε πολύ λίγοι για να τα βάλουμε με την γενική καπιταλιστική μεταβολή, κομμάτι της οποίας είναι ο Τζιρώνης. Από την άλλη όμως, με την πρώτη ματιά, δεν είμαστε πολύ λίγοι για να τα βάλουμε με τον Τζιρώνη. Τέλος ο πειρασμός: να ξεπεράσουμε την πολιτική αδυναμία μας με τεχνικά μέσα, προσθέτοντας βέβαια ικανή ποσότητα της απαραίτητης εθελοντικής τύφλας. Να βαρέσουμε τον Τζιρώνη (που μας παίρνει) και να παραστήσουμε στους εαυτούς μας και τους γύρω ότι βαράμε την διαδικασία πίσω από τον Τζιρώνη. Ο πειρασμός είναι ισχυρός γιατί τώρα πια η αποτελεσματικότητά μας δεν είναι ανάλογη της πολιτικής μας ισχύος, αλλά ανάλογη των τεχνικών μέσων που χρησιμοποιούμε: σφυριά; καλή φάση· βιολογικά όπλα; ακόμη καλύτερη. Αν μάλιστα αποδειχθούμε αναλόγως αποτελεσματικοί και στην εθελοντική τύφλα, μπορούμε να πείσουμε τους εαυτούς μας ότι κάτι κάναμε και ενάντια στην μεγάλη κρατική και κοινωνική στρατηγική πίσω από τον αμελητέο Τζιρώνη.

Το πού οδηγεί ο πειρασμός, η θεαματική αποτυχία όσων υπέκυψαν στις ευκολίες του, η τραγική κατάληξη, όλα είναι γνωστά από την ιστορία των κινημάτων. Τελικά η αναντιστοιχία ανάμεσα στην λαμπρή αποτελεσματικότητα των τεχνικών μέσων και στην τρανταχτή πολιτική αδυναμία των επιδέ-

ξιων χειριστών τους μπορεί να καταντήσει τους τελευταίους έως και γραφικούς. Αλλά δεν είναι ανάγκη να συμβεί το ίδιο, ούτε με εμάς, ούτε με τους “αναρχικούς/ες” που έσπασαν το τζάμι του Τζιρώνη. Αρκεί να έχουμε υπ’ όψη ότι η δύναμη της εργατικής τάξης δεν βρίσκεται στην αποτελεσματικότητα της βίας της, στην τεχνολογική της ανωτερότητα ή στην νυχτερινή της κυριαρχία. Σε αυτούς τους τομείς ο νικητής είναι τα αφεντικά και το κράτος τους. Η δύναμη της εργατικής τάξης είναι ότι αποτελεί το μοναδικό υποκείμενο στις καπιταλιστικές κοινωνίες που μπορεί να οργανώσει την ζωντανή ανθρώπινη εργασία (την δημιουργικότητα, την πρωτοβουλία, την δυνατότητα να σκέφτεσαι και να δρας πέρα από ήδη διατυπωμένους κανόνες) έξω από τη σχέση κεφάλαιο και εναντίον της. Οι προϋποθέσεις αυτής της οργάνωσης δεν είναι τεχνικές, αλλά πολιτικές. Είναι ζήτημα πειθούς, ταξικής συνειδήσης, διαυγούς αντίληψης του καπιταλιστικού κόσμου, οργανωτικών δομών. Να οργανωθούμε! Όχι άλλο ψάξιμο για φοβερές ιδέες και μεγάλες νύχτες, όχι άλλο ψάξιμο μιας κάποιας αφορμής μπας και συνεχίσουμε να υπάρχουμε μέχρι την επόμενη αφορμή. Να οργανωθούμε· με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη πολιτική συμφωνία στο εσωτερικό, με όσο το δυνατόν καλύτερη αντίληψη του καπιταλιστικού κόσμου. Αυτές είναι οι προθέσεις μας.

Από τη σκοπιά που μας ενδιαφέρει εδώ, η περίπτωση Τζιρώνη επιδεικνύει, εκτός των άλλων, τα όρια των πολιτικών δυνατοτήτων του αντικαπιταλιστικού κινήματος το 2014 και το μέγεθος του εχθρού που σκάνεται εμπρός μας. Μπορεί λοιπόν να περάσαμε, εκατό οργανωμένοι σύντροφοι και συντρόφισσες, μπροστά από το μαγαζί του, αλλά απλά του γράψαμε στο τζάμι «Στρατόπεδο Συγκέντρωσης Εντός». Όχι γιατί κανείς από εμάς δεν έχει σπάσει τζάμι ποτέ του, αλλά γιατί προσέχουμε πολύ ώστε οι πολιτικές μας δυνατότητες να αντιστοιχούν με τα τεχνικά μας εργαλεία. Προσέχουμε πολύ ώστε τα λόγια μας, τα επίπεδα της βίας που χρησιμοποιούμε, οι μέθοδοί μας, να ακολουθούν τα λόγια, τα επίπεδα βίας και τις μεθόδους που χρησιμοποιεί το προλεταριάτο ενάντια στα αφεντικά στην Ελλάδα το 2014. Περάσαμε από μια γειτονιά της Αθήνας και καταδείξαμε το δικό της μικρό στρατόπεδο συγκέντρωσης, γνωρίζοντας ότι η αντίθεση στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ή θα γίνει αντιληπτή ως κομμάτι του ταξικού πολέμου, ή δεν θα υπάρξει. Και με αυτή την έννοια προτιμούσαμε ο Τζιρώνης ο ίδιος να μείνει στη θέση του ως υπενθύμιση τού σε ποια κοινωνία ζούμε, ως σημείο έκφρασης αντιθέσεων, ή έστω ως βρώμικο μυστικό, παρά να πάρει τα σπασμένα τζάμια του, να μετακομίσει και σε λίγες μέρες να ξεχαστεί, όπως όλες οι αφορμές διαιώνισης της πολιτικής μας ύπαρξης. Προφανώς το τζάμι του Τζιρώνη θρύψαλα δεν είναι καμιά μεγάλη διαφορά. Είναι το τι νομίζει κανείς για το σπασμένο τζάμι, για την καπιταλιστική κοινωνία και για τον εαυτό του που μπορεί σε βάθος χρόνου να κάνει την διαφορά έως και κολοσσιαία.

Με λίγα λόγια, συνιστούμε σε όσους παίρνουν αφορμή από τα λεγόμενά μας να μην υποκύπτουν στους πειρασμούς.

1. Όπως γράφουμε κάθε φορά στην δεύτερη σελίδα του περιοδικού που κρατάτε στα χέρια σας, το σύνολο της ομάδας *antifa scripta* συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση *autonome antifa*, οπότε στα παρακάτω θα χρησιμοποιήσουμε, κάπως καταχρηστικά, το πρώτο πληθυντικό.

2. Η σημαντικότερη από τις παλιότερες δουλειές είναι το *Αυτόνομες Ομάδες από την Αθήνα, Σχεδόν Αόρατοι: Η Παρανομοποίηση της Εργασίας ως Κρατική Στρατηγική για την Μετανάστευση*, *Antifa Scripta*, 2013, (Α' Έκδοση 2009). Τα δημοσιευμένα κομμάτια της έρευνας που διεξαγάμε τώρα τελευταία είναι τα «Ευτυχώς που Υπάρχει Πρόβλημα», *Antifa #39*, 12/2013. «Δώσε και Μένα Μπάρμπα», *Antifa #40*, 2/2014. «Βίος και Πολιτεία του ΚΕΕΛΠΝΟ», *Antifa #41*, 5/2014. «ΜΚΟ και άλλα Φρούτα του Ανθρωπισμού», *Antifa #42*, 7/2014.

3. Αυτόσια αναπαραγωγή με copy paste από το «Ανακαίνιση σε Προμηθευτή Στρατοπέδων Συγκέντρωσης», <https://athens.indymedia.org/post/1533434>, 1/11/2014.

4. *Autonome Antifa, Επιτροπές Κατοίκων: Κατάδυση στο Μέλλον του Ελληνικού Φασισμού*, 2012.

5. Μπορεί να δει κανείς για παράδειγμα τα λεγόμενα της πρωτοβουλίας «Jail Golden Dawn» στο ομώνυμο μπλογκ. Φυσικά οι αριστεροί δικηγόροι που αγωνίζονται για την φυλάκιση της Χρυσής Αυγής δεν αναφέρουν την συνέλευση *autonome antifa* ως μια από τις πηγές τους. Και πολύ καλά κάνουν· αντιλαμβάνονται ότι χρησιμοποιούν τα λεγόμενά μας με τρόπο εντελώς εχθρικό προς τις προθέσεις μας, οπότε σιωπούν.

6. *Autonome Antifa, Επιτροπές Κατοίκων*, όπως πριν, σελ. 45.